

Din larg

Octavian Goga

Eu urc spre culme... Mi-a rămas în urmă
Noroiul prins în putreda-i osândă,
Înfrigurata patimilor turmă,
Cu chiot lung de-ntrecere flămândă...

Eu urc... Acolo jos, în adâncime,
Aud viața ce-și întinde hora;
E necurmatul cântec din vechime.
Îl știu... Mai bine n-o să-l știe nime,
Căci am băut din cupa tuturor
Și l-am plătit cu lacrimi și cu rime...

Acum, în drum când mă opresc vreodată
Și fac popas la noua cotitură,
Privești din înălțimi s-arată
Atât de-ngustă, strâmbă și ciudată.
Cu valul ei de dragoste și ură,
Că orice pas de mergere-nainte
Îmi năruie-o aducere-aminte,
Îmi frânge-un glas, un zâmbet, o icoană...

Din câte jos, m-au urmărit în goană...
Și tot așa... de-acum o să-mi rămână
Aceași țintă fără de zăbavă,
Să-mi ușurez povara de țărână,
Să-mi cer de sus paharul de otravă!

Jur-împrejur e largul care cântă,
E soare-n cer, e sărbătoare sfântă,
Și-n vreme ce mi-a amuțit pământul
Fiorul păcii-n suflet mi se lasă,
Eternități îmi flutură veșmântul;
Simt Dumnezeu cum mă primește-n casă...

Mai sus!... Mai sus!... Cetățile de stele
Cuprind rotirea gândurilor mele,
Și, ca un sân ocrotitor de mamă,
O năzuință proaspătă mă cheamă:

Neprihănită, mândră poezie,
Lumină albă, pururi adorată,
Ascultă-mă cu ruga mea târzie,
Și fă pe veci în minte să-mi tresalte,

POEZII ONLINE

Strălucitoare, rece și curată,
Singurătatea culmilor înalte...